

מ"ת 21204/02/23 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד ודיע אלהואשלה (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 21204-02-23 מדינת ישראל נ' אלהואשלה(עציר)

בפני
המבקשת

מדינת ישראל-תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד דוד ז'נבה

נגד
המשיב

ודיע אלהואשלה (עציר)-ויעוד חזותי
ע"י ב"כ עו"ד אחמד וותד

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב באישום הראשון עבירות **נהיגה פוחזת של רכב** - עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), **היזק לרכוש במזיד** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, **נהיגה ברכב ללא ביטוח** - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל - 1970 ו**נהיגה ללא רישיון נהיגה** - מעולם לא הוציא - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961. ובאישום השני עבירות **פגיעה כשעברין מזוין** - עבירה לפי סעיף 335(א)(1) + 334 לחוק העונשין, **נהיגה פוחזת של רכב** - עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, **חבלה במזיד ברכב** - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, **נהיגה ברכב ללא ביטוח** - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל - 1970 ו**נהיגה ללא רישיון נהיגה** - מעולם לא הוציא - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961.

2. על פי עובדות כתב האישום, באישום הראשון, בתאריך 10.1.23, הגיע המשיב בעקבות סכסוך לבית העסק של המתלון בישוב אל אטראש עם רכבו מסוג GMC, האיץ לכיוון בית העסק, התנגש בו עם רכבו והסב לו נזק. בהתאם לעובדות כתב האישום באישום השני, ביום 15.1.23, הגיע המשיב למסגד ישוב אל אטראש הבחין במתלון ששהה באותה העת ברכבו עם בנו הקטין. המשיב התנגש עם רכבו ברכבו של המתלון מספר פעמים. בהמשך ניגש המתלון לרכבו של המשיב והוציא משם את בנו של המשיב על מנת שזה יחדל מלהתנגש ברכבו. הנאשם בתגובה הכה את המתלון במוט ברזל ובהמשך לכך אף חבט בראשו באמצעות מברג. בעקבות מעשי המשיב נגרם למתלון חתך בקרקפת שנסגר באמצעות סיכות בבית חולים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המשיב טען כי אין ראיות לכאורה כנגד המשיב. לגבי האירוע הראשון טען כי יש סתירה מהותית לגבי זהות העד ששהה בחנות. ואילו לגבי האישום השני טען שהמבקשת לא חקרה עדים חיוניים שנכחו לכאורה

במקום. משמדובר בעדות מתלונן ללא חיזוקים לא די בכך להוכחת ראיות לכאורה בשלב זה. ביקש לשחרר את המשיב.

4. ב"כ המבקשת הפנה לחומר החקירה, לרבות סרטון בו נראה המשיב עוזב את הזירה באירוע הראשון. הסביר כי נעשו ניסיונות איתור של עדים נוספים ואף נעשו ניסיונות לאתר מצלמות נוספות אך ללא הועיל. עתר להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

דין

5. ביחס לאישום הראשון המחלוקת בין הצדדים רחבה במיוחד, משום שהמשיב טוען שכלל לא היה במקום. ואילו ביחס לאישום השני, המשיב מאשר שהיה במקום אך מכחיש את תקיפת המתלונן.

6. למען הסדר הטוב אפרט תחילה את התשתית הראייתית ביחס לכל אישום בנפרד, ולאחר מכן אקיים דיון.

7. התשתית הראייתית ביחס לאישום הראשון:

א. חקירת המתלונן 24.1.23 - אחיו התקשר אליו ומסר לו שהמשיב התנגש עם רכבו בחנות שלו. הגיע לחנות. בנו, א.ה, שהה שם באותה העת. א.ה סיפר לו שהמשיב הגיע לחנות עם רכב GMC בצבע לבן והתנגש בחנות וגרם לנזק. המתלונן תיאר קיומו של סכסוך עסקי בינו לבין המשיב על רקע שותפות בחנות.

ב. חקירת א.ה 24.1.23 - עבד בחנות של המשפחה. שמע רעש, ראה את המשיב מתנגד עם רכבו בחנות ובורח משם ברכב GMC בצבע לבן. מכיר את המשיב משום שהוא בן דוד של אביב.

ג. דו"ח פעולה אמיר אלקרינאווי - הגיע לחנות. באותה העת שהו בה המתלונן ובנו. היה נזק לחנות.

ד. סרטון - מסרטון שצילם א.ה עולה כי רכב GMC בצבע לבן נראה עוזב את אזור החנות.

ה. צילומים - תיעוד הנזק שנגרם לחנות.

ו. עימות בין המשיב למתלונן 24.1.23 - המתלונן מטיח במשיב את הדברים עליהם סיפר בחקירתו. המשיב מכחיש. וטוען לאלibi.

8. התשתית הראייתית ביחס לאישום השני:

א. דו"ח פעולה נדב משה 15.1.23 - הגיע למסגד בשל תלונת המודיע. לא היה שם שיתוף פעולה מצד הנוכחים. ראה את אחיו של המתלונן עוזב את המקום ברכבו של המתלונן (3173179) כשהרכב חבול.

ב. דו"ח פעולה דוד פיתוסי 15.1.23 - הגיע למקום וראה את המתלונן מדמם מראשו

ועם חתך בגב.

ג. חקירת המתלונן 15.1.23 (20:44) - יצא לתפילה במסגד עם בנו. המשיב היה שותף שלו בחנות. המשיב התנגש ברכבו 3 פעמים. ירד מהרכב והוריד את הילד של המשיב מהרכב כדי שהמשיב יפסיק את מעשיו. המשיב יצא עם מוט ותקף אותו ובהמשך דקר אותו 3 פעמים בראש.

ד. חקירת המתלונן 15.1.23 (21:17) - שב ותיאר את האירוע. צילם את המשיב בזירה. הסביר שהוריד את בן המשיב משום שדאג לו.

ה. חקירת חוסין אלאטראש 23.1.23 - לקח את המתלונן מהמסגד לבית החולים בעודו מדמם מראשו.

ו. חקירת מחמד אבו כף 24.1.23 - היה במסגד ראה את רכב המתלונן ואת רכב המשיב וראה שהמתלונן מדמם.

ז. חקירת המתלונן 5.2.23 - מתאר איומים בטלפון ממספר חסום.

ח. חקירת המשיב - מכחיש המיוחס לו. מאשר סכסוך ביחס לחנות. מאשר שיש לו רכב GMC לבן שנשרף לאחר האירוע.

ט. עימות בין המשיב למתלונן - המתלונן מטיח במשיב את הדברים עליהם סיפר בחקירתו. המשיב מאשר שהיה במקום אך מכחיש את תלונת המתלונן. טוען שהמתלונן שקרן. ושהמתלונן ניסה לגנוב ממנו את רכבו.

י. מזכרי איתור - בין התאריכים 17.1.23-21.1.23 נעשו מספר ניסיונות איתור למשיב עד שאותם לסוף ביום 21.1.23.

יא. דו"ח מד"א - המתלונן נמצא דקור בראשו. מסר שקרוב משפחתו דקר אותו עם מברג.

9. הנה כי כן, מחומר הראיות עולה כי בכל אחד מן האירועים ישנו עד בעל היכרות מוקדמת עם המשיב שזיהה את המשיב כמי שביצע את העבירות. בנו של המתלונן, אשר לו היכרות מוקדמת עם המשיב, זיהה את המשיב באופן בלתי אמצעי ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון. ואילו המתלונן אשר אף לו היכרות מוקדמת עם המשיב, זיהה את המשיב באופן בלתי אמצעי ביחס לאירוע נשוא האישום השני.

10. הלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל: בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "**חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוכות מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית**" ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל**.

11. בענייננו, עדות בן המתלונן ביחס לאישום הראשון מגובה בסרטון, בו נראה רכב דומה לרכב המשיב עוזב את

המקום. יש אף תמונות של נזק משמעותי שנגרם לחנות. ואילו ביחס לאישום השני, אין מחלוקת שהמשיב היה במקום. ומלבד עדות המתלונן קיימות עדויות עדים נוספים לגבי כך שבסופו של יום המתלונן הוא זה שפונה מהמקום בעודו מדמם וחבול בראשו ואף קיימות ראיות לכך שרכבו של המתלונן נראה חבוט. ודוק, משמעותה של זירת המחלוקת הרחבה שגדר המשיב, היא שכל ראיה חיצונית מהווה חיזוק משמעותי למסכת הראייתית של התביעה. ראו למשל תפ"ח 24139-09-17 **מדינת ישראל נ' גולובקו**.

12. **אשר על כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב.**

עילת המעצר

13. כנגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי באשר מדובר בעבירת אלימות שבוצעה תוך שימוש בנשק קר.

14. עוצמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב נלמדת הן ממהות המעשים והן ממהות העושה.

15. בכל הנוגע **למהות המעשים**, הרי שמדובר באירוע אלימות ברף המסוכנות הגבוה. זאת קבעתי בשים לב לשימוש ברכב ככלי תקיפה, ובשים לכך שתקיפה מסוג זה עלולה להסתיים בנזק חמור הרבה יותר. המעשים נעשו באור יום לעיני כל ומלמדים על היעדר כל רסן ומורא מצד המשיב. בכל הנוגע **למהות העושה**, הרי שמדובר במשיב בעל עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות שונות, ונשק. הוא ריצה מאסרים קודמים ובעניינו תיקים תלויים ועומדים.

16. משקבעתי כי קיימת מסוכנות ברף הגבוה עדיין אין בכך סוף פסוק, משום שעל בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים חלופיים שפגיעתם פחותה, כמצוות המחוקק בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים.

17. בעניינינו, לא התרשמתי כי ניתן להפחית את המסוכנות במידה המאפשרת שחרור המשיב. האפשרות לשחרר מי שנשקפת ממנו מסוכנות, תלויה במידת האמון שבית המשפט יכול לתת בו. הלכה היא כי: "**האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני**". ראו למשל בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**.

18. לא מצאתי כי אוכל לתת אמון במשיב זה מהטעמים המפורטים להלן:

א. לחובת המשיב הרשעות קודמות, בעבירות אלימות שונות. המשיב אף ריצה מאסר מאחורי סורג ובריח. משההליכים הפליליים הקודמים לא הרתיעו את המשיב, והוא שב וחוזר לבצע עבירות אלימות פעם אחר פעם, יש בכך כדי להקשות על היכולת ליתן בו אמון שלא ישוב ויבצע עבירות אלימות. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהסכסוך שעמד בבסיס האירועים עומד בעינו.

ב. גרסת המשיב אינה מעוררת אמון רב, והלכה היא כי היעדר אמינות העולה מהודעות המשיב יכולה לחזק את חוסר היכולת לתת אמון הנחוץ לצורך שחרור לחלופה. ראו

למשל בש"פ 5297/13 **עלי מוחמד נ' מדינת ישראל**.

ג. המעשים בוצעו לאור יום לעיני כל, באופן שיש בו ללמד על תעוזה והיעדר מורא, כך שספק רב אם יש במפקחים בשר ודם כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מפניו.

19. משה נאמר, וודאי שסוגיית האמון אינה נבחנת בחלל ריק, כי אם ביחס ישיר למסוכנות הנשקפת מפני המשיב הן בשים לב לטיב המעשה והן בשים לב לטיב העושה. ראו למשל בש"פ 5654/13 **אבו מוח' נ' מדינת ישראל**. בנסיבות בהן מדובר במעשים המעידים על מסוכנות גבוהה, בנסיבות בהן מדובר במשיב בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, הרי שחוסר האמון מקבל משנה תוקף ומעצים את תוחלת המסוכנות, לו ישוחרר המשיב.

20. משקבעתי כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות ברף הגבוה וכי אין באפשרותי לתת אמון במשיב, הרי שהמשיב אינו עובר את המבחן הראשון במבחן הדו-שלבי. לפיכך, לא מצאתי טעם לזמן תסקיר בעניינו, שכן הלכה היא כי: **"מקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר"** ראו בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**. משמדובר במי שביצע כבר עבירות אלימות בעברו, אין צורך להיזקק לשירותיו של שירות המבחן, על מנת להתרשם כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב הינה ברף הגבוה. זאת ועוד, משקבעתי כי לא אוכל ליתן אמון במשיב, תהא החלופה המוצעת על ידי שירות המבחן אשר תהא, לא יהיה בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב, באופן המאפשר את שחרורו מבלי לחשוף את הציבור ובהם המתלונן ובני משפחתו לסיכון בלתי סביר.

21. **סיכומי של דבר, אני מורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.**

ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"ג, 19 מרץ 2023, במעמד הצדדים.